

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Med hensyn til fru Anne Birgitte Lundholts 42 forslag kan vi jo godt lave historieforskning heroppefra, men sandheden var jo, at der faktisk blev taget hensyn til en stor del af de 42 forslag. Jeg sad på det tidspunkt en hel week-end sammen med de andre regeringsforhandlere og brugte tiden på at rette den oprindelige skattereform til under hensyntagen til, hvad bl.a. Det Konservative Folkeparti kom med, og derefter sagde Det Konservative Folkeparti alligevel: Ja, det er lidt i den rigtige retning, men det er jo ikke nok for os. Jo, vi viste åbenhed på det tidspunkt, men Det Konservative Folkeparti ville ikke, og så har jeg selvfølgelig ikke noget mandat fra regeringen til at sige, hvor langt regeringen vil eller ikke vil gå.

Men jeg kan sige på CD's vegne, at hvis hovedhjørnestenene f.eks. er krav om voldsomme besparelser eller krav om offentlige fyringer i en grad, der minder om gamle dage, mener vi ikke, at de kan forhandles. Jeg har som sagt ikke regeringens mandat til det, men vores melding er klar: Der er en linie i de her ting, som vi ikke mener skal rokkes, men det ændrer jo ikke noget ved, at man sagtens kan få indflydelse på så meget andet. Sådan var hovedlinien jo også i gamle dage. Jeg kan huske, at konservative finansministre stillede sig op og sagde, at hovedlinien skulle ligge fast og så kunne andre komme og spørge: Betyder det, at vi slet ikke kan få indflydelse? Det gjorde det selvfølgelig ikke, og det gør det heller ikke her, men jeg vil godt sige, at der er grænser for drejningen. Den linie, som regeringen har lagt, mener vi skal fortsætte, for vi tror, at den er rigtig.

Så må jeg sige til hr. Svend Heiselberg, at regeringen faktisk har spillet ganske godt ud om erhvervslivets forhold i sin erhvervsredegørelse. Vi ville godt tage en lang debat om den, og det ville jeg meget gerne selv, men det er der jo ikke tid til i korte bemærkninger. Jeg vil bare sige til hr. Svend Heiselberg, at jeg tror, at hr. Svend Heiselberg stadig væk render rundt i en eller anden naiv tro om, at man f.eks. kan konkurrere på løn med andre dele af verden – det lyder i al fald af og til sådan – men det er jo i hvert fald urealistisk, at Vesteuropa skulle konkurrere på lønningerne med Det Fjerne Østen.

Så til allersidst vil jeg bare sige til hr. Kim Behnke, at vælgerne har jo valgt fra, for vælgerne har fravalgt Fremskridtspartiet. Der er ingen grund til at nedlægge et system for at se, om vælgerne ønsker det. Næh, det, der er sket efter et folketingsvalg, er, at de partier, der ønsker en velfærdsstat i Danmark, har en kæmpemajoritet i dette Folketing, og Fremskridtspartiet har jo ikke lagt skjul på, at man ville markere i en valgkamp, at man ønskede en anden type samfund. Men så vidt jeg kan huske, har vælgerne ikke blot tilnærmelsesvis givet Fremskridtspartiet mandater til at få flertal i det danske Folketing. Jo, vælgerne har fravalgt, og de har ønsket velfærdssamfundet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det var store ord fra hr. Peter Duetoft. Jeg går ud fra, at det må være, fordi hr. Peter Duetoft har overset de seneste meningsmålinger, men lad det nu ligge.

Fremskridtspartiet var faktisk ved sin fremkomst i det danske politiske liv landets næststørste parti og var det i en lang årrække.

Men dér, hvor hr. Peter Duetoft går galt i byen, er, når hr. Peter Duetoft mener, at vælgerne skal stemme på nogle politikere og politikere så skal træffe valg på vegne af vælgerne. Det er dér, forskellen ikke bare i temperament, men også i samfundsopfattelse er. For det, som jeg og Fremskridtspartiet gerne vil, er at lade vælgerne med deres individuelle ønsker og behov i deres dagligdag vælge eller fravælge offentlige ydelser kontra private, konkurrerende ydelser, sådan at når jeg, hvis det måtte ske, brækker benet, kan jeg selv vælge, hvilket hospital jeg vil behandles på, bl.a. også, om jeg vil behandles på et privat sygehus.

Den valgmulighed har jeg ikke i dag, for hr. Peter Duetoft har dykket i mine lommer og hentet skattepenge op; så jeg har ingen valgmulighed længere. Pengene er der ikke til at give den reelle valgmulighed.

Den form for samfund, vi skal hen til, er et samfund, hvor vi har tillid til de enkelte individer, og hvor vi ikke i Folketinget ophøjer os til at være dem, der ved, hvad samtlige fem millioner danskere har af behov eller ikke har af behov. For ellers får vi disse firkantede regler, som man maser ned over fem millioner mennesker, så der er både arme og ben, der stritter